

Benedek Attila

Erkölcsös-e belepiskítani a magyar nyelvünkbe, s létünkbe?

Mi születik, annak eredete és oka van, ahogyan kezdetben vala az ige. A nyelvek tengerén dagály-apály, és mellette folyik a szóáramlat világában az emelkedés-süllyedés, valamint a mellérendelő működés. Az idők folyamán az ember magával hordozta a szótant, és a természet világában mívelte¹ a lüktető egyetemes erőfeltétel szerint való létet. A hangtan és a finom erők világában a **szó** igeiségével elevenedik meg: az ember **szól**, amint a **szél** is fúj, s ahogy a magyar **beszél**. Az ősnelvek alapján hatalmas könyvtárak teremttettek, és az ősetimonok is igazolják ősi mivoltunkat. A magyarulvalékkal gondolkodók átlátják az anyanyelvünk ősiséggel és egyetemes-séggel való szerves kapcsolatát.

A magyar nyelvet élő-nyelvnek tekinteni erkölcsös-e?

Tudományos területen a nyelv élő voltát nemcsak feltételezésnek, hanem diletantizmusnak tartják, sőt akadémiai szinten blaszfémianak tekintik.

Az élő ősnyelvi gyökrendszerünk hangtani képletei által a szavaink, s hangrezgéseink egyetemes üde forrásában fered a magyar szellem és a lélek végtelensége. A magyar lelkű ember örömeiben vagy bújában énekelt, regélt, szavalt, mesélt az allegória ősvényén, és a jelképek területén.

Általános értelemben a jelen magyar nyelv átalakuló állapotba került, elhagytuk az életszerű példázatok gazdag lehetőségét, a jelképes gondolkozás apad, ahogy a Kárpát-medence forrásai, kútjai, patakai; mily' sivár tényszerű

¹ Dr. Kerékgyártó Árpád: A műveltség fejlődése Magyarországon

<https://folyoiratok.oh.gov.hu/uj-koznevelis/eotvos-jozsef>

Lajos Bitnicz: A „Magarynyelvbelielodás” tudománya. 274. old.

Sokféle XLVII szám. Béts. October 12-dikén. 1832., Szerkesztette: József Márton

párhuzamosság. Ma az élő magyar nyelvünket ledermedtség jellemzi. De még akad oly' érzékeny ember, ki éli a Magyarok Istenének jelentőségét, a szavaink ízét, s zamatát.

A szótárban a sorok, a sorokban a szavak olyanok, mint a téglagyárban a raktár, és a raktárban a téglá. Az élettelené vált nyelvporos szótárában a „téglá-szavak” ugyanúgy működnek, mint a poros falban a téglák - élettelenül.

A mondatépítés elvével ehhez kötődnek ragok, képzők és jelek, melyek habarcsként fogják össze a szavakat mondattá. Jelenünkben az emberek gépiesen használják a nyelvet, ahogy tanulták a „közoktatási intézményekben”, - hasonlatosan, ahogy a gyerek legóból építkezik. A hétköznapi gondolkodásban a szavaink életképtelenné kezdtek válni, és a szavakból furcsaságok keletkeznek. A gépiesre tanult **fo**galmisággal nehezen meg**fo**gható a jelképes értelmezés, ráadásul kialakult a ködös beszéd típus.

Gondoljunk a politikai beszédekre: téglaszavakra vakolnak, és ködfalakat építenek, miközben kettős beszédet folytatnak. Az elmúlt pár száz esztendőben az élő jelképes nyelvünkön „herélő” folyamatok mutatkoznak.

A korábbi állapotához képest az életképes ékes nyelvünk egyre sivárabb, s a szentségek is fakulnak.

Az ékes magyar nyelvünk fogalmait divatból idegen szavakra cseréljük, és az iskolákban egyre határozottabban folyik az áttanítás.

Az anyanyelvért folytatott küzdelem célja nem lehet erőszakos durván védekező harc, de vizsgálni és tálalni ezt, kötelesség.

Az idegenszívű, nem magyarlelkű intézményeinkben – ahol már régóta hamisítják a történelmünket – „csalárdul” bíztatnak, hogy kutassuk a múltunkat (természetesen úgy, ahogy ők szeretnék...). Tudósaink az életüket a munkásságukra szentelték, szentelik, és gyakran olyan összefüggésekre jutnak, ami nem felel meg az előre megtervezett „propagandának” és „protokoll” rendszernek. Mi történik ilyenkor? A magyar szívű tudóstól, vagy kutatótól előbb-utóbb az állami intézményekben megválnak, vagy oda be se jutnak. A magyar nemzeti őshagyomány csupán emlék.

Az egyetemeken oktatják az etikát, a szociológiát, és a szociális viselkedéshez szervesen kötött moralitásterületet. Vallási területen döntő a hit és az erkölcs, mint működtető elv. A vallásfelekezetekben alapvető az illemszabály, ami lényegében merev, egyirányú erkölcs fogalmat teremtett, és annak ellenpólusaként az erkölctelenséget.

Dióhéjban:

„**Pogány** P(A-G-A)N-US kifejezés (lásd: a néphagyományban Aga-styán=AGA- (I)STÁN= öreG Is-Ten hit. Keleti AGA ill. TEN-GRI...) az egyházszakadás előtt a kereszténység szempontjából pozitív értelmű volt. Majd a XI. században a Keleti hagyományban a Hamuban sült kovászos-(élő) **pogácsa** vagy kenyér, míg a nyugati rómaiközpontú egyházban az ennek megfelelő az égőáldozati oltáron sült kovásztalan (élettelen) Macesz felelt meg.”²

Az elmúlt ezer év alatt egyirányú ószövetségi érdekrendszer vettünk fel, ami egyértelműen hozta magával a természetellenességet is. Ha hajlandóak vagyunk eltekinteni az érzelmeinktől és a tényekre hagyatkozunk, vajon erkölcsös vagy erkölctelen ezt vizsgálni?

Jelképeink és a nyelv tekintetében „lélektani erőszakkal” próbálták kiradírozni a történeti tudatunkból csak néhányat említve: a Tejút, a Csillagösvény, a Hadak útja, a Tündérvilág pogánynak tekintett hagyományát, s így ennek egyetemes metafizikai mélységét.

A meggyengült majd ellehetetlenített Rabanbáni rendszert később már le is tagadták. A székelyek a Nap és a Hold alatt úgy éltek az életüket, hogy ismerték a természeti erőket, és a közbirtokosság által hatékonyan működtették a kaláka alapú közösségeiket, valamint székelységünk igen alapos rendtartását.

A Szentkorona előtti világunkban, a székely lófők és rabanbánok idejében a nemzetségek az ős-közbirtokosság rendje szerint működtek. Ekkor még élő hagyományként a mindennapok része volt az ősmesék mitológiája és gazdag hiedelemvilága. Emlékezetünkben ez megmaradt mint lélek-lenyomat, mivel az élő jelképek életben tartották a közösségünk szerves szövetét és működésének elveit. Az alábbi fogalmak, és az általuk megtestesült tér, idő és erő tapasztalatunkon túli állapot küszöbén maradtak meg a meséinkben: király, fiú, leány, sárkányok, táltos és tátos, boszorkány, kemence, ördög, tűz, ló, griff,

² Rostás László szíves szóbeli közlése

madár, kígyó, kutya, hal, hangya, fa, forrás, tenger, víz, alma, arany- ezüst- réz- vas, kard, nyíl, erő, zsák, láda, szekér, sebesség, csizma, süveg, kalap, bekecs, szűr, hétmérföldes, egyölnyi, hüvelyk, terek, átbucskázás, nyílás, útkereszteződés, ősvény, erdő, rét, kapuk, hidak, fokok, küszöbök, lajtorják; utazás a csillagokban, az óperencián túl és a jéghegyeken is túl, és még sorolhatnám a tudat mélyén parázként megmaradt élő minőségű ős-jelképeinket.

Az „ezeréves valláserő” a római-judeokereszténység bekúszó ideológiai hátterével lehetővé tette, hogy lerombolják ősvárainkat és az őskereszténységet. Ráadásul nemcsak rombolták, hanem rabolták és szabályozták az anyanyelvünket is. Ha visszagondolunk az inkvizíció tetteire: kínzás és halálbüntetés, ami maga a legkiterjedtebb ördögi bűnszövetkezet. A modern magyar ember e történelmi tényeket figyelem kívül hagyja, és a hagyományainkat is mellőzi.

Gyermekkori emlékeimben élően parázslék, ahogy Molnár Sándor tanár úr hangzatosan mondta: „*ez nem erkölcskérdés fiam, magyarul tudni kell, és ez több, mint kötelesség (!)*”. Ez nemcsak közvetlenül a fogalmi nyelvünket érintette, hanem folyamatosan a magyar gondolkodásmódra célzott. Ehhez kapcsolóan a Nagyapám valahogy így szólt: „*...a szavak és a számok nem csupán élettelen latin „numerák”. A fogalmakban, a számokban, a dallamban láthatatlanul rejtekeznek a Mindenható halhatatlan varázs-szellemi; s oly’ fennkölt rejtélyes sugalmazással delejeznek, hogy azt fel se fogod.*”

A katolikus befolyás a Boldogasszonyi hagyományunkat és a meséinket nem tudta teljesen kitörölni a székely-magyar mélytudatunkból.

Hogyan is működik a nyugatrómai alapú erkölcs-érdek rendszer? Felismerhető, hogy a judeo-katolikus háttérerő az ideológiájának megfelelően igyekezett a saját képére alakítani a nekik nem tetsző, vagy veszélyesnek tekintett jelképrendszert. A vallásközpontosítás útján (spion hálózatot építve) mindig jelen volt az anyagi előnyszerzés és az állandó adatgyűjtés. A népátalakító érdek a jól rejtett szellemi-lelki ügyeskedésektől egészen a durva erőszakig terjedt. Erkölcsről miséztek, de a központi szervezetségük mögött titoktartással kettős érdeket működtek. Nem véletlen a szállóige, hogy „bort iszik, és vizet prédikál”, holott a világrendjük szerint nem a természet és az egyetemesség alapján zajlott az élet, és ez ma sincs másképp.

A világpolitika és uralmi háttérének célja által zúrzavarossá vált a gazdaság, valamint mesterkéltté az anyanyelvünk és történelemünk oktatása. Ennélfogva a „magyar ember” általánosságban már alig ismeri népszokásainkat és hagyományrendszerünket, tisztelet a kivételnek. Jelen társadalmunkban sokan már a dédszüleik nevét sem tudják.

A székely hagyomány szerint, ha az élő emlékeinkben már nincs hetedízigen

emlék, nincs őshaza, akkor már nehezen azonosulunk a szkíta műveltség-gel, a tudással, az erénnyel, s így HON(HUN)tanokká válhatunk. A bölcsebbek között az aggastyán vénemberek azt mondták, hogy ne máshol keresd az ős-Szkítiát, hanem a jelenvalóságban, mivel nem mostanság kapaszkodtunk fel a míveltségünk Égigérő fájára. A magyar nyelv és gondolkodás összetartozik, ahol a lélektan és a szellem vonatkozásában jelentős összefüggés rejlik. A keresztény erkölcsstanban is megmaradt a korábbi szkíta szemlélet, mely szerint az ember, ami jót cselekedett, Isten kegyelmének, s mentségének tulajdonítja, mint működő lelki erény-erőt. A szkíta szemlélet soha nem követte a büszkeséget, a kevélységet, a fennhéjázást, a nagyravágyást stb. .

Amióta a judeó-kereszténység uralma a felségterületünkre betört, a nyelvünk-lelkünk-szellemünk is megtört, és azóta csak fogyunk és az ősi erény jellegtelenül haldoklik.

A magyar gondolkodás és nyelvünk egyre inkább zűrzavarossá vált, ami néprétegek identitását ásta alá, ingatta meg.

Jelenünkben kialakult a sarkalatos kettős gondolkodás: ellene vagy mellette. Ezáltal a népek kettéválnak, és egymás ellen küzdenek, ami magát a pokoli működést működteti. A rejtett erővel bíró pénz-bálványosítás, mellé a kényelem, a kábítás és a félelem bére által az emberiség mintha „meg lenne vásárolva” az életük árán is. Az élő jelképeinkre és a nyelvünk titkaira idegen szövevény telepedett és a múltunk egyre inkább ködössé vált.

Mára mi van? Béke és háború, ördög és pokol. És mi történik? Valami ellen küzdünk. A kettősség, a „dualitás” olyan kelepce-gondolkodását teremt, ahol nem a cél van előbb, hanem az ellenállás. A legtöbb esetben valami ellen küzdünk, holott határozott céllal azt kellene tudatosítanunk, hogy **nem valami ellen**, hanem **valamiért lehet** hatékonyan harcolni. Mára a magyar tudatosság hiányából következik, vagy elfelejtették velünk, holott mindig is tudtuk azt, hogy **ahol a figyelem, ott a rendeződés és a teremtő erő**.

Ma mi lehet az erkölcsi feladat?

- „**tudatosítani kell** minden értelmes emberben, **hogy nincs az országnak** és a magyar társadalomnak jelenleg de jure, azaz jogilag élő jogfolytonos, és ezáltal **törvényes Alkotmánya**, viszont a szokásjog alapján (erkölcsileg) de facto van, mint Corpus Juris,

- **nincs legitim és magyarvédő törvényhozó felsőház, mely az alkotmányra felügyel**, viszont van helyette alsóház, mely az éppen aktuális kérdésekkel foglalkozik,
- **nincs saját Köz-tulajdonú állama** (mivel azt egy maffiabanda privatizálta magának, a hasznot pedig idegen erők fölőzik le),
- **magyar közoktatásunk-magyar hitünk béklyóba van zárva**,
- **nincs magyar földünk**, birtokrendszerünk, viszont a paraszti réteg kiirtásával csak töredék tulajdonunk maradt,
- **nincs magyar közrend-órség és közbiztonsági csend-órség,**³
- az **anyanyelvünk pedig lassan hajszálon függ**, és még sorolhatnám mi az, ami nem a magyaré, hanem az idegeneké!

A társadalmunkat működtető alapokra: pénz-, vallás-, politika-, adó-, út-, kereskedelem-, villany-, víz-, gáz- hálózatokra rátelepedett a farizeusok rétege. Ráadásul a nemzetünk tekintetében a legjobban „megfertőződött” a lelki szellemi területet képviselő mágusi magyar nyelv!

Majdnem mindenki felismeri, s tudja, hogy a vizünket, az ételeinket és a levegőt is szennyezik, a pénz értékét pedig folyton ingatják. Gyógyszer helyett orv-osságot használunk és nehezen ismerjük fel, hogy mintegy negyed évezrede befolyásolják, irányítják az ékes nyelvünket.

Magyarlelkű maradvány népségünktől majdnem mindent elvontak, elvettek, de egy dolgot még nem tudtak elvenni: a józan eszünk; viszont ármánnyal és félelemmel tartanak sakkban.

A magyar nyelv világbokrát és világfáját ’idegen szelek” és „idegen virágporok” lengik körül látható-láthatatlansággal.

Vörösmarty, Arany, Jókai, Gárdonyi, Benedek Elek és kortársaik. ha hallanák nyelvünk jelen állapotát, nemcsak elcsodálkoznának, és ledöbbennének, hanem egyéb értelmezéssel is illetnék, hogy mivé is váltunk.

Egyértelmű az, hogy a népek és nyelvek történetük folyamán óhatatlanul hatással vannak egymásra, és átvesznek egymástól módszereket és szavakat. A világtörténelem szakaszaiban, amikor egy nép a másikat uralja, annak nyelvi és egyéb szokásai csorbulnak vagy teljesen átalakulnak. Nincs ez másként a magyar nyelv esetében, mivel több száz éve uralkodnak rajta idegen érdekek.

³ Rostás László szíves szóbeli közlése

A „metszős fajtájú” idegen nyelvkertészek és bérnyelvészek nemcsak oltogatják az ékes nyelvünk testére akasztott több száz idegen kifejezést, hanem az ősnyelvünket az elmúlt párszáz év alatt szép lassan szétfűrészelték; mint kiki-lózott „táltosgebét” kilóra csoportosítgatják és áruként osztogatják, s azt is jó pénzért.

„És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön.” (Jel.6.2.)

Az európai erkölcsösség nevében nemcsak az ország testét darabolták szét, hanem a nyelvünket a mai napig is darabolják. A darabolttá tett nyelvünk apróbb darabkáit rendszerbe foglalták: saját fogalmainkat, szavainkat és azok eredetét más népek nyelvéből származónak tulajdonították. (Vagyis a Szentkorona Országát szétlopták és a nyelvünket szétosztogatták.)

A bérnyelvészek szerint több tízezer olyan szó van a nyelvünkben, amit állítólag más nyelvekből vettünk át, holott a gyökrendszerünk egyértelműen utal arra, hogy ezek az ősi magyar nyelvben szereplő szóbokrok részei; ahogy több esetben szkíta régészeti kincseket is más kultúrából származónak mutatnak be.

Akik az észszerűséget logikusra cserélik, a szentséget szakrálisra divatolják, a teljességre törekvőt holisztikusnak mondják, azokról pontosan megállapítható, hogy ők a „címerekkel bíró” önjelöltek felségterületének képviselői: „mesterek”, „guruk”, „látók”, „táltosok”, „sámánok”, „fénymunkások”, „coach-ok”, „menedzserek”, „spirituális- ezoterikus tanítók”, „életviteltanácsadók”, természetgyógyászok stb., mind-mind a „seregélyek” serege. (Olyan jó lenne, ha egységesen tudnának működni, ahogy a seregélyek...).

Az az észrevételem, hogy a fentiek közül sokan nyelvi míveletlenségből, és sok esetben divatból vagy kivagyiságból is idegen kifejezésekkel érvelnek, emiatt elismerésre áhítoznak és tiszteletet várnak el. A magyar-szkíta elvek szerint élők az élő gyökrendszer legmélyebb értelmét képviselik, és **a magyar lelkűek csak okkal használják az idegen kifejezéseket.**

A magyar társadalom jelentős részét sajnos a butulás is jellemzi. Ne felejtsük el, hogy a magyar népen belül önkéntes önjelölti elemek rendszere próbálja „megmenteni” a társadalom elrontott, sérüléssel érintett rétegét.

Szellemtani, lélektani és egyéb „csak a beavatottak számára hozzáférhető” (ezoterikus) tudást jó pénzért kínáló önjelöltek egyik irányban egész jól megélnék, és vannak olyanok, kik „próbálkoznak” az életük támogatásához alamizsnát szerzeni vagy koldulni.

Száz évvel korábban alaptanterület volt a szónoklattan, vagyis a retorika. Egyértelmű tény az, hogy a kalmár szemlélet megszüntette a retorika tanterületet, helyette a híradás különböző formáival kezdte befolyását növelni és így a magyar nyelv fölötti uralmat is átvenni, s azt butítani.

A fizikai Trianont időben jóval megelőzve „nyelvi Trianont” vittek végbe: a nyelvünk gazdagságát, velejét gyöktelenítették, megcsonkították. Nem beszélve arról, hogy többek között Táncsics Mihály a „Legrégibb nyelv a magyar” c. szakirodalmát igyekeztek törölni a nyelvtörténetünkől; Czuczor és Fogarasi 10 kötetes szótárát pedig nemcsak mellőzték, hanem tiltották, és ezzel nyelvileg kiszolgáltatottá tették magyarságunkat. Továbbá *„itt nem szabad elfelejteni a „Bűnös Nemzet” ránk kényszerített béklyóját, mondván, hogy nem bántunk jól a Nemzetiségeinkkel stb. . Így alakult ki, hogy mi minden szavunkat hol innen, hol onnan vettük és így az „árva magyar” hontalan lett a világban, leszámítva a halszagú atyafiságot... . Test-lélek-szellem egységének kifejezésekben megjelenő formái: a **nóta** (testi), a **dal** (lelki) és az **ének** „éjnek” (szellemi) különböző szintjeinek kifejezői és nem pusztán csak szinonimák és innen onnan különböző nemzetektől összehordott szavak.”⁴*

A nemzetünkön uralkodó idegen erők sivárabbá tették a gyök alapú ékes magyar nyelvet, pedig annak mélyebb ismerete által még a retorikát nem tanult egyszerű parasztember is jobban átlátta a mindennapi élet működését az élő fogalmiság által. A főiskolát és egyetemet végzettek körében sajnos nagyon kevés az, akiben felmerül a nyelvi önkritika, mivel ma lebutított magyar nyelvet oktattatnak. Aki egyetemet végzett, idegen fogalmak használatával igyekszik hangsúlyozni fontosságát, műveltségét. Még többet ártott a „New Age” „saláta-irodalom”, ami kétségtelen, hogy jelentős (dinemziózó) társadalmi rétegeket kódolt és kódol át.

Manapság a fiatal tanárok nagyrészt nem ismerik a Czuczor és Fogarasi szótárát, így eleve szegényesebb nyelvi készletből „gazdálkodnak”.

⁴ Rostás László szíves szóbeli közlése

Aki magyar nyelvet tanít, annak a **felelősség** fogalmát illik tudni. A szótani gyöképtémények jelentőségét ismerni kötelesség, főként a **fel-lel-ős**-ség kifejezés eredetét. Mára a „magyar nép” egyre ritkábban olvas magyar népmesét, helyette modern mesét, vagy a tévét, az Internetet és a „simogatós” telefont nézi. A népszokásainkat, hagyományainkat elfeledték, és a természetes életet élő vidéki ember sem a régi már (tisztelet a kivételnek).

A mai társadalom nagy része ezoterikus és egzotikus eszménymintákat szerez, a képessége szerint azt alkalmazza és világnézeti rendszerré próbálja alakítani. A magyar kultúrában, míveltségben a jelen idejű magyar nyelvet beszélő általános gondolkozás szerint az ember önmagát, a világot és az időt, amiben élünk egyre bonyolultabban, vagy ködösen látja.

Az elmúlt közel száz év alatt folyamatosan veszt el az ember az évezredek hagyományrendszerét és elsősorban az egységglátást. Majdnem mindenkinek egyéni véleménye és nézetei alakultak ki (pl. laposföld- és ufo hívők, különböző filozófiai, vallási és politikai nézetek, stb.), amit természetesnek tekintünk, de a nézetkülönbségek miatt mégis komoly problémákkal küszködik a magyarság. A rétegezetté vált gondolkozásban a jelentős különbségeket az emberek felismerik, de a társadalmi nehézségekre az eddigiekben megoldás alig mutatkozik. A társadalom, s mi emberek elvesztettük az egységglátást, és olyan rendszer-kalitka állapotba kerültünk, amiből mindannyian keressük, kutatjuk a szabadság lehetőségét. Az állat- és növényvilágban, nem is beszélve a gombák varázslatos világáról, viszont oly' páratlan együttműködés valósul meg, amit az ember mind a mai napig nem tudott teljességében feltárni és megérteni.

A seregélyek alkonyatkor rendszeresen akár 45 percen át tartó légi bemutatókat tartanak. A madarak szándéka az egységes együttműködésre égi összehangolásban együtt hullámzó repülésben fejeződik ki, amit az angolok murmurációnak neveznek. Egyes kutatók szerint ennek a legelterjedtebb magyarázata az, hogy csoportosan ellenállnak a ragadozókkal szemben, holott az is kiderült, hogy ilyen nagy madárcsapat oda is vonzhatja a ragadozókat. Hasonlóan a halrajok esetében is e jelenség igazi tudományos rejtély maradt.

Mi magyarok ezt madárraj-táncnak hívjuk, viszont ebben van némi hasonlóság a néptánc ősi részéhez és elemeihez is. Nem beszélve az ősi szkíta harcmodorról, ahol a törzsek szükség esetén összefogtak és mint a hal- vagy madárraj tudtak egységesen együttműködni. (Emlékezzünk a pozsonyi csata diadalára, amit Amerikában hadiakadémián oktatnak, de itthon a hivatalos oktatásban elhallgatják.). A madarak nem akármikor végeznek úgynevezett madárraj-táncot.

Nem tudjuk, milyen titokzatos erő működteti ezt, ahogyan mára elvesztettük azt is, hogy a vándormadarak hogyan tudják egységesen, hogy éppen mikor kell elindulniuk a nagy útra. „A gólyák vonulási útja mily’ érdekes, hogy éppen a ragozó nyelveket beszélő területek felett vezet, és ott mindenütt a gólya hozza a babát vagy a csőrében a békát, az pedig a világtengerből a magot.”⁵

A szkíták mag népei nem véletlenül emlegették a mágusok delej-, fok- és küszöberő titkait, aminek a révén a szükség idejében a madárrajhoz hasonlóan egységesen tudtak működni és bizonyos feladatokat, míveleteket végrehajtani. A mágusok üdejében ösmerték az áramlattant, a villámerőtant és az alvilági belső parányerők világának rejtélyeit, s ugyanúgy a csillagtan világban például a Kaszás csillag, a Kaptárcsillag, a Hetevény és a Sarkcsillag iránti járatosságot.

A Hadak útján a csillagrendszerünkben a Nyilason keresztüli beavatás: a cél, a rend a dal, mi a vének és a révülés ősvényén nyílik. A figyelem állapotában egységtudatossággal láss és érezz, hiszen a Nyilast az Ikrekkel a Tejút köti össze, ahogy nem véletlen a magyar műveltségünk rendszerében a szkíta Hunor és Magor testvériség. Az idő folyamatában a *TÉR-ŰR-HELY*⁶ a csillagos Tejúttal együtt kereng, és a révülésre képes ember számára a tudatosság ősvényének **adat** forrásában nyílik meg a mindenkori teremtoói pillanat.

Hagyományaink szerves része a Csillagösvény, a Hadak útja, ahogyan a székyel himnusz is jelzi Csaba Király vissza-térésének sugalmazását. Szkítaságunk csúcán Nimród, a Magyarok Ősatyja jelen világmorszakunk első királya, ki „*Hatalmas vadász vala az Űr előtt*” (*Mózes I. könyve 10:9*). Mellette két fia, Hunor és Magor, akik saját maguk is vadásszá válnak később, úttalan utakon űzve a Csodaszarvast.

A szkíta életvitelt és gondolkodást nem pusztán az erkölcsös viszony működtette, hanem a bölcsesség alapú, a világmindenséggel, mint összefüggő egésszel, annak tér- és időbeli szerkezetével foglalkozó egyetemes őshagyományból merítettek.

A múzeumi archeológia tárgyi leletei bőségesen tárják eléink az esztétikát megnyitó formákban az **arany**metszés ismeretét és az **arány**mérték alkalmazását. A szkíta ékszer- és tárgyi emlékekben bőségesen használták az aranyat, mint elemet; ismerték az „**arányára**” eszményiségét, és mi a legfontosabb:

⁵ Rostás László szíves szóbeli közlése

⁶ Takács Ferenc: Az energia univerzuma / Dimenziók <https://www.youtube.com/watch?v=luje19uE6f8>

a társadalmat, s nemzetségeket míveltető lelki-szellemi **erény** minőséget.

A történelmi múltunkat elhallgatva az ébredő „Nimródos” réteg ezoterikusan értelmez, idegen fogalmakkal érvel, és a nyelvünk lassan „Mekk Elek” állapotba került. A **meghatározás** és **elemzés** alatt mára **definíciót, analízist** értenek és lassan csak az idegen eredetűt használják. Az **észszerűséget** mintha régen elfelejtették, s helyette logikust mondanak. A **terjedés, kiterjedés** fogalom szinte teljesen eltűnt a köztudatból, és mára csak a **dimenzió** kifejezést értik és használják (Tisztelet a kivételnek).

Magyarnak vallják magukat, s közben úgy tanítanak, hogy idegen fogalmakkal kevert a beszédük. Bármennyire is büszkék, egyértelmű az, hogy nem az ősi nyelvünket használják, hanem az anyanyelvünket fél lábbal már elhagyták. Boldogasszonyt és a Magyarok Istenét hirdetik, de közben cserbenhagyják az Anyanyelvünket. Ez senkinek nem tűnik fel? A nyelvelhagyás tekintetében ez biza több, mint nyelvi erkölcstelenség!

Tisztelt Magyarok! Tanuljátok meg helyén használni az eredeti magyar nyelvünket!

Féltelek Benneteket, mert ha túl sok idegen kifejezést használtok, még a végén „tudat-rákot”⁷ kaphattok!

„Aszta Dumnyezőját, mit-mind dimenziózol állandóan?”– mondta a Nagypám– „előbb jó lenne magyarul tudni, és csak utána szpírituálisan dimenziózni. Ejnye-ejnye! A székelyek ösmerik a csíziót, s a latin prédikáció, reá a reformáció, s azt es, hogy ez mit hozott a lelkekbe. Arczátlanság az es, mikor kérés nélkül kimetéltetett szavainkból a zengő-rezgő „z” hang.

*Verzió, tenzió, meg dimenzió... Mit mind erőlteted az idegen szavakat? Mért nem jó az, ami a mienk? Nyelvünk, szavaink, beszédünk, a ló, a nyereg, a csizma mind a magyaroké. De te mit csinálsz? Fárasztó vagy, folyton felöltöd averziós entitásos bocskoraidat, és valami tenziós dimenziókkal feszítesz, holott a lét kiterjedésének Szentszelleme a Mindenható része. Javaslom tanulmányozd az élő **gyök-ér rend-szer**ünket, meg a hangok világának a rezgéseit, de főleg azt, ami a mienk.*

⁷ A rákos daganatok oka az idegen sejtek alattomos felhalmozódása bizonyos szövetekben, párhuzamra hívom fel a figyelmet az idegen kifejezések halmozott jelenlétével a nyelvünkben a tudatunk kárára.

*Megboldogult nagyapám, a te Űknagyapád... ezt ha hallaná, csóválná a fejit, s meglehet azt izenné: hetedízíglén a vér nem válik vízzé! ...de székely létedre, ha idegenből hozott szómcskokat használsz feleslegesen, abból könnyen megtudódott volna, mikor a **zIstent** hagyod el!”*

Az elmúlt sokezer év alatt az Őseink bonyolult, de ugyanakkor végtelen tiszta, **észszerű** rendszert alkottak nemes emberi egyszerűséggel. A magyar nyelvésztudománynak lehetősége volna kidolgozott terv szerint alapos és mélyreható kutatást végezni. Az elmúlt néhány évtizedben az informatika révén szélvész gyorsasággal épülnek olyan kiterjedt adatbázisok, melyek kezelése átláthatatlanná vált. E módszer, s a mesterséges intelligencia (AI) révén a nyelvészek vajon miért nem alkalmazzák a bőségesen rendelkezésre álló informatikai lehetőséget többek között a gyök-kutatásban?

Mára kiberbiztonsági szakértők olyan technikával dolgoznak, ami képes kiszűrni az informatikai támadások **eredetét, forrását**. Ha ki tudtak építeni ilyen technikát, akár támadási, akár védelmi vonalon, vajon miért nem akarják használni a **rendelkezésre álló** módszereket akár a **gyök- és forráskutatásban**. A nyelv-gyök-ér, vagyis ősetimonok területén olyan algoritmusok kiépítése lenne lehetséges, amely további elemzésre adhat alkalmat és módot. Más tekintetben a nyelv és a természetén túli küszöbterületen, „paranormális” jelenségek kapcsán az oroszok meglepő felfedezésekre jutottak.

Garjajevék is ott toporognak a szellemvilág küszöbén, és bizonyos értelemben anyagelvű elméleti magyarázatokkal érvelnek. Amire rájöttek, az nem más, mint a szó, a gondolat, a lelki szellemi állapot rendezőiránya, ennek ellenére mégsem lelik az éteri kulcsok területét. Ők ezt nagyrészt a finomrezgésekhez kötnék, viszont e módszer még kezdeti állapotban van.

Az anyanyelvünk, az élet és a fennmaradás összefüggésére sokan a magyarok között bizonyos értelemben ráismernek. Ezáltal rejtélyes lehetőségek nyílhatnak: „*a magyar nyelv ősnyelv, a TEREMTŐ ISTEN ajándéka, végtelen algoritmusok véges kifejeződése*”. (Bana Pál)

Felmerül bennünk, hogy az ékes nyelvünkkel és végtelen kiterjedéssel is foglalkozó Bolyai irányzat sajnos elsovadt, bár kis lépésre volt a megoldás ösvénye. A Bolyai-irodalomból sokan merítették (állítólag inkább „csórtak”), többek között Einstein is, ki a magyar nyelv rejtélyét mellőzve nem volt képes a lét titkát megnyitni. Pár évtizede Pjotr Garjajev orosz tudós kísérletet tett erre,